

[Arne Melchior]

dertil er den mulighed, man har for at reproducere sig gennem børnene, meget væsentlig.

Jeg synes, at sådan nogle ting må behandles på en noget anden måde, end forslaget her gør det, men jeg gentager, at udvalgsarbejdet fra vor side skal være præget af den for sagen nødvendige alvor.

Wilhelm (VS):

Så vidt jeg kan se, holder kristeligt folkeparti med dette forslag så udmærket den sædvanlige standard. Det er et forslag, der næppe kan være begrundet i andet end ønsket om at lufte nogle fordomme og at prøve at påtvinge andre en eller anden moralopfattelse, som åbenbart er så skrøbelig, at den kun kan overleve ved, at den bliver påtvunget andre.

De angiveligt reelle problemer, der bliver nævnt en hel masse af i bemærkningerne, de juridiske problemer, barnets retsstilling, donorens retsstilling, den inseminerede ægtefælles retsstilling osv., eksisterer ikke. Dem har ministeren redegjort for, og det kunne kristeligt folkeparti have sat sig ind i i forvejen, hvis man havde ønsket det.

Nej, motivet til dette forslag ligger andre steder; det kommer også frem i bemærkningerne. Et første citat:

»Tillader man heterolog insemination i en ægteskabssammenhæng, hvad er der så til hinder for, at man også inseminerer ugifte?«

Dér har vi et af de væsentligste motiver for kristeligt folkeparti, og her er vi simpelt hen 30 år tilbage. Det er så at sige på et mere lavpandet plan kampagnen imod Inger Merete Nordentoft om igen. Hvis nogen skulle have glemt det, så var det en fremragende pædagog og inspektør i en stor kommuneskole i København, som blev hetzet igennem, fordi hun tillod sig at få et barn uden at være gift.

Jeg vil lige sige om dette også, at der kan selvfølgelig på disse juridiske og arvebiologiske områder være et problem, hvis man ikke får styr på det, men tværtimod, som dette forslag ville bidrage til, åbner fuldt op for de private bureauer og institutioner, der foretager insemination. Jeg vil derfor også sige i forbindelse med, at justitsministeren fortalte, at indenrigsministeren og sundhedsstyrelsen har overvejelser i gang om de private donorer og private institutioner, at jeg mener, det

er afgørende vigtigt for, at det skal lykkes at få styr på dette, at det offentlige sygehusvæsen ikke diskriminerer over for ugifte kvinder, der ønsker insemination, for så henviser man dem jo simpelt hen til disse private og dårligere kontrollerede foranstaltninger. Og så vidt jeg er bekendt med det, er et af problemerne i dag, hvad enten det så skyldes kapacitetsvanskeligheder, eller det skyldes nogle af de fordomme, som kristeligt folkeparti også har, at visse af vore offentlige sygehuse ikke vil tillade, at ugifte kvinder insemineres. Det tror jeg er et problem, man bliver nødt til at tage med, hvis man ønsker at få styr på den ikke-offentlige sektor, den mere spekulative sektor.

Jeg synes også, det fremgår af slutbemærkningerne, hvad det er for ting, der driver kristeligt folkeparti. Man refererer landsretssagfører Kjølbye for nogle rimeligt fornuftige betragtninger, men så går man ikke så få skridt videre, når man for egen regning siger, at kristeligt folkeparti vil hævde – og her drejer det sig altså også om rollen som donor – »at heterolog insemination i alle tilfælde krænker det ægteskabelige fællesskab. Det er at betragte som ægteskabsbrud.« Det er disse motiver for mig at se, der har drevet kristeligt folkeparti til dette forslag, for de faktiske problemer, man kunne remse op, og som man også har remset op, eksisterer ikke. De eksisterer i hvert fald ikke, hvis vi får styr på den private del af det område, vi her taler om, og det kunne kristeligt folkeparti have sat sig ind i i forvejen.

Vi går selvfølgelig imod forslag af denne art.

Lis Starcke (DR):

I modsætning til den forrige taler vil jeg ikke bebrejde kristeligt folkeparti, at de er kommet med dette beslutningsforslag. Vi ved godt, at det ligger dem meget på sinde. Så kan der være noget i formen, som vi ikke så godt kan lide, men vi ved godt, at det er noget, som er fundamentalt for kristeligt folkeparti.

Jeg synes også, det er forståeligt, at man er kommet med dette beslutningsforslag, når man så tidligt som i 1948 nedsatte et udvalg, som oven i købet skulle sætte sig i forbindelse med Norge, Sverige og Finland for at se, hvad de ville foretage sig. 5 år efter kom der